

Arrest

nr. 71 159 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16 augustus 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 juni 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 juni 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 16 augustus 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n.:

Dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006.

Dat het Grondwettelijk hof eveneens stelt in haar arrest nr 193/2009 dd 26.11.2009 dat een dergelijk onderzoek naar medische zorgen in het land van herkomst vereist dat betrokkene zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld (B.5.2.) [...] Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. (B.5.3.)

Dat betrokkene in de inleidende 9ter aanvraag dd. 26.06.2009 verschillende documenten voorlegt om zijn identiteit te bewijzen, met name : een nationaliteitsbewijs, een gezinssamenstelling, een geboorte-akte, een 'certificat de celibat ou de non-mariage'. Dat geen enkel van deze documenten toelaat een fysieke band vast te stellen met de gebruiker. Bovendien dat K.B. van 17 mei 2007 (Art. 7 §2) ondubbelzinnig stelt dat de aanvraag onontvankelijk is "indien de in §1 vermelde documenten niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd." Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan "enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld."

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

1.3. Op 16 augustus 2011 werd het bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1.2° van de Wet van 15 december 1980)"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat verzoeker nalaat een middel te ontwikkelen dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing die steunt op eigen juridische en feitelijke overwegingen en ertoe strekt zijn

illegale verblijfsstatus vast te stellen. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker een middel dat integraal gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt en de ingediende regularisatieaanvraag terug "open" valt, quod non, verandert dit niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker.

De Raad verklaart het beroep dan ook onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op *"van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, (...) van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Op 20.06.2011 kreeg verzoeker een negatieve beslissing met betrekking tot zijn medische regularisatieaanvraag. Zijn aanvraag werd onontvankelijk verklaard.

De reden van de beslissing:

(...)

Verzoeker kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent. De bestreden beslissing is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Op 26.06.2009 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat hij geen paspoort of nationale identiteitskaart bij zijn aanvraag voegde of motiveerde waarom hij in aanmerking dient te komen voor de vrijstelling.

Dit ten onrechte.

Sinds 1 juni 2007 vermeldt de wet expliciet dat men over een identiteitsdocument moet beschikken om de aanvraag te kunnen doen.

In principe moet een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart voorgelegd worden. De geldigheid van deze documenten mag reeds verlopen zijn. Vreemdelingen die geen identiteitsdocumenten kunnen voorleggen, moeten aantonen dat ze in de onmogelijkheid verkeren om aan deze documenten te geraken.

Basisprincipe is dat moet worden nagegaan of op basis van de voorgelegde documenten de identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan.

Bij zijn aanvraag voegde verzoeker volgende stukken ter staving van zijn identiteit:

- *een nationaliteitsbewijs*
- *een gezinssamenstelling*
- *een geboorteakte*
- *certificat de celibat ou de non mariage*

Op 17.05.2010 werd per aangetekend schrijven volgend document overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken:

- *een carte nationale d'apprentissage van het syndicat national des couturières et tailleurs du Togo.*
- *Op basis van het geheel van deze stukken kan wel degelijk de identiteit van verzoeker met voldoende zekerheid worden vastgesteld.*

DVZ moet kijken naar de identiteitsgegevens waarover ze beschikken, ten tijde van het nemen van de onvankelijkheidsbeslissing.

Ten tijde van het nemen van de onvankelijkheidsbeslissing beschikte dienst vreemdelingenzaken aldus over volgende stukken:

- *een nationaliteitsbewijs*
- *een gezinssamenstelling*
- *een geboorteakte*
- *certificat de celibat ou de non mariage*
- *een carte nationale d'apprentissage van het syndicat national des couturières et tailleurs du Togo.*

Dat hoewel de carte nationale d'apprentissage van het syndicat national des couturières et tailleurs du Togo werd overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken de bestreden beslissing hier totaal aan voorbij gaat en er op geen enkele wijze naar wordt verwezen zodat verzoeker dan ook de indruk heeft dat bij het nemen van de beslissing hier geen rekening mee werd gehouden.

Dat dit werkelijk een lacune is en de bestreden beslissing dan ook een schending is van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier totaal geen rekening mee heeft gehouden.

Dat voor de goede orde kopie van het aangetekend schrijven d.d. 17.05.2010 wordt gevoegd.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (Part. St., Kamer, 20052006, nr. 2478/001, 33) blijkt dat, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, het bezit van een paspoort of gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. Met verwijzing naar de toelichting met betrekking tot artikel 9 bis van de vreemdelingenwet wordt gesteld: "de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienden om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." Hieruit kan dus afgeleid worden dat bij onzekerheid over iemands identiteit de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op geen enkele wijze kan getwijfeld worden aan de identiteit van verzoeker.

Te meer daar de carte nationale d'apprentissage een foto bevat van verzoeker. Dat op basis van dit stuk en op basis van de andere stukken de identiteit en nationaliteit van verzoeker klaar en duidelijk is.

Dat dit stuk wel degelijk toelaat een fysieke band vast te stellen met de gebruiker.

Verzoeker voegde aldus stukken bij zijn aanvraag die toelaten hem te vereenzelvigen met de titularis van de identiteitsstukken.

Dat bezwaarlijk de regularisatieaanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet thans als onontvankelijk kan beschouwd worden.

De motivering om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren is absoluut niet afdoende omdat men totaal geen rekening heeft gehouden met de carte nationale d'apprentissage van het syndicat national des couturières et tailleurs du Togo hoewel dit document toelaat een fysieke band vast te stellen met de gebruiker.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker voert voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft.

Dit is niet redelijk te verantwoorden en niet zorgvuldig.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001)."

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van de wet van 29.07.1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt verzoekster voor dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de 'carte nationale d'apprentissage (...)' niet aanvaard wordt, en de dienst vreemdelingenzaken hiermee dus geen rekening heeft gehouden.

Verzoekers beschouwingen missen elke grondslag.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, laat verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt uiteengezet dat de vreemdeling de stukken aangaande zijn identiteit bij zijn aanvraag moet voegen, opdat de aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn:

"De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen..

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (KB. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n.:

Dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006.

Dat het Grondwettelijk hof eveneens stelt in haar arrest nr 193/2009 dd 26.11.2009 dat een dergelijk onderzoek naar medische zorgen in het tand van herkomst vereist dat betrokkene zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld (B.5.2) [...] Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indiende identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. (6.5.3.)

Dat betrokkene in de inleidende 9ter aanvraag dd. 26.06.2009 verschillende documenten voorlegt om zijn identiteit te bewijzen, met name : een nationaliteitsbewijs, een gezinssamenstelling, een geboorteakte, een certificaat de celibat oude non-mariage

Dat geen enkel van deze documenten toelaat een fysieke band vast te stellen met de gebruiker.

Bovendien dat K.B. van 17 mei 2007 (Art 7 §2) ondubbelzinnig stelt dat de aanvraag onontvankelijk is indien de in §1 vermelde documenten niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd. "

Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan "enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld".

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken" (vetschrift toegevoegd).

Verzoeker ontkent niet dat de stukken die hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had gevoegd, te weten een nationaliteitsbewijs, een gezinssamenstelling, een geboorteakte, een certificaat de celibat oude non-mariage', niet toelaten een fysieke band met hemzelf vast te stellen. Hij uit geen enkele kritiek op dit motief. Wat verder de 'carte nationale d'apprentissage (...)' betreft, erkent verzoeker - en dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier - dat hij pas bij schrijven dd. 17.05.2011 heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, vereist het KB van 17.05.2007 evenwel dat de stukken bij de aanvraag worden gevoegd, bij gebreke waarvan de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard. Inderdaad bepaalde het art. 7 van het KB dd. 17.05.2007, zoals van toepassing op verzoekers aanvraag (nu deze aanvraag is ingediend vóór 10.01.2011), dat:

"§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° (...).

30

4° (...).

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

(...)"

Aangezien verzoeker de 'carte nationale d'apprentissage (...)' pas maanden na de aanvraag (meer bepaald pas bij schrijven dd. 17.05.2010) heeft ingediend, en dit stuk aldus niet bij de aanvraag was gevoegd, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht gesteld dat:

"Dat betrokkene in de inleidende 9ter aanvraag dd. 26.06.2009 verschillende documenten voorlegt om zijn identiteit te bewijzen, met name : een nationaliteitsbewijs, een gezinssamenstelling, een geboorteakte, een certificat de celibat ou de non-mariage'. Dat geen enkel van deze documenten toelaat een fysieke band vast te stellen met de gebruiker.

Bovendien dat K.B. van 17 mei 2007 (Art. 7 §2) ondubbelzinnig stelt dat de aanvraag onontvankelijk is indien de in §1 vermelde documenten niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd"

Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan "enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld".

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker toont niet aan de bestreden beslissing onredelijk zou zijn. De gemachtigde heeft toepassing gemaakt van de wettelijke bepalingen, waaruit uitdrukkelijk blijkt dat de stukken aangaande de identiteit van de vreemdeling, bij de aanvraag moeten worden gevoegd, waarbij de aanvraag in ontkennend geval onontvankelijk moet worden verklaard.

Voor zoveel als nodig verwijst verwerende partij nog naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

4° (.) Zoals verzoekster in het verzoekschrift uiteenzet, is het misschien mogelijk voor de verwerende partij om de stand van de asielprocedure na te gaan, maar het is niet kennelijk onredelijk dat in de eerste plaats van de aanvrager verwacht wordt dat hij minstens een aanduiding geeft dat hij daadwerkelijk een asielaanvraag heeft ingediend, indien hij van de vrijstelling wenst te genieten. Bovendien schrijft de tekst van artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet voor dat dit "uitdrukkelijk" aangetoond wordt in de aanvraag. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat "In een aanvraag vermeldt betrokkene wel te zijn vrijgesteld van het aantonen van zijn identiteit, maar wordt dit niet expliciet aangetoond. Dat volgens artikel 9 ter, §2, 3de lid betrokkene deze vrijstelling uitdrukkelijk dient aan te tonen in zijn aanvraag. Dat betrokkene geen bewijs levert hiervan. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk."

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond". (R.v.V. nr. 63.842 van 27 juni 2011)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie-en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de bepalingen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Gelet op het voorgaande, kan het enig middel niet worden aangenomen."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin zij zelf verwijst naar de schending van de materiële motiveringsplicht zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van (oud) artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, dat luidde als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon. (...)”

3.5. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals het gold op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, luidde als volgt:

“ § 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet; 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag; 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)”

3.6. In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde “Dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006.” Er wordt verwezen naar een arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 waarna de verschillende documenten die verzoeker neergelegd heeft bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag worden geanalyseerd, en vervolgens wordt vastgesteld “Dat geen enkel van deze documenten toelaat een fysieke band vast te stellen met de gebruiker. Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld.”

3.7. Verzoeker betwist niet dat hij geen “geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980” heeft opgenomen in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

3.8. Uit de redactie van artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351). De bestreden beslissing beperkt zich derhalve terecht tot de beoordeling van de documenten die werden voorgelegd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen en zegt dit ook uitdrukkelijk aangezien ze stelt: “Bovendien dat K.B. van 17 mei 2007 (Art. 7 §2) ondubbelzinnig stelt dat de aanvraag onontvankelijk is “indien de in §1 vermelde documenten niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd.” (vet en onderlijnd in de bestreden beslissing). Verzoeker kan derhalve niet dienstig opwerpen dat geen rekening gehouden werd met of niet gemotiveerd werd aangaande een aangetekend schrijven van 17 mei 2010 waarbij hij bijkomend nog “een carte nationale d'apprentissage van het syndicat national des couturières et tailleurs du Togo” naar de verwerende partij verzond.

3.9. Verzoeker poneert dat door de bij de aanvraag gevoegde stukken “op geen enkele wijze kan getwijfeld worden aan de identiteit van verzoeker” maar met deze overtuiging kan verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen, te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt “Te meer daar de carte nationale d'apprentissage een foto bevat van verzoeker. Dat op basis van dit stuk en op basis van de andere stukken de identiteit en nationaliteit van verzoeker klaar en duidelijk is.” en dus zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota zijn stelling dat de stuken wel degelijk zijn identiteit en nationaliteit aantonen verbindt aan de later door hem verzonden in punt 3.8. besproken “carte nationale d'apprentissage van het syndicat national des couturières et tailleurs du Togo” waarop een foto van verzoeker prijkt die volgens verzoeker toelaat “een fysieke band vast te stellen met de gebruiker.”

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA